Prima instanță: Judecătoria *****, sediul Centru Judecător: Dvornic Octavian
Dosarul nr.2ac-72/24
2-23092933-02-2ac-25012024

D E C I Z I E

16 mai 2024 mun. *****

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel *****
Având în componența sa:
Președintele completului, judecătorul Pulbere Ruxanda
Judecătorii Dulghieru Dorin și Malîi Ala

examinând în procedură scrisă, fără dezbateri publice, în lipsa participanților la proces, cererea de apel declarată de avocatul Buciuceanu Sergiu în interesele ”*****” SRL împotriva hotărârii Judecătoriei *****, sediul Centru din 30 noiembrie 2023, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de depusă de ”*****L către ”*****” SRL privind încasarea datoriei, cheltuielilor de judecată,

c o n s t a t ă:

La 28 iunie 2023, ”*****L s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ”*****” SRL prin care a solicitat încasarea datoriei în sumă de 13 200 lei, penalității de întârziere în mărime de 2376 lei, cheltuielilor judiciare formate din taxa de stat 468 lei, cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 4000 lei.

În motivarea acțiunii reclamanta ”*****L a indicat că la data de 09 decembrie 2019, între ”*****L și ”*****” SRL a fost încheiat contractul de vânzare cumpărare nr.09/12-19NC/MG potrivit căruia ”*****L și-a asumat obligația de a vinde, iar ”*****” SRL și-a asumat obligația să achite bunurile comandate (anvelope, jante și accesorii auto).

Menționează că și-a asumat obligația să elibereze bunurile odată cu emiterea facturilor fiscale, iar pârâta și-a asumat obligația să achite contravaloarea bunurilor în termen de 30 zile de la data eliberării facturilor.

Susține că pe parcursul perioadei contractuale reclamanta a emis spre achitare mai multe facturi fiscale ce urmau a fi achitate de către pârâtă, ultima

factură nr*****n sumă de 35 900 lei a fost emisă la 21 septembrie 2022, iar datoria la momentul de față constituie 13 200 lei.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, reclamanta ”*****L, la data de 26 mai 2023, a expediat în adresa pârâtului o somație prin care a solicitat achitarea datoriei în mărime de 13 200 lei, somație lăsată fără răspuns și executare motiv pentru care s-a adresat cu prezenta acțiune în judecată.

Conform prevederilor art.947 alin.(1) din Codul civil și art.8.2 din contractul de vânzare cumpărare din 07 septembrie 2020, în caz de reținere a achitării în termen a bunurilor procurate, cumpărătorului i se impune o penalitate în mărime de 0,5 % din suma neachitată, pentru fiecare zi de întârziere.

Dat fiind că din suma de 35 900 lei, conform facturii fiscale nr.EAC000949328 din 21 septembrie 2022, a rămas neachitată suma de 13 200 lei, termenul de achitare a facturii nominalizate s-a stins la 01 noiembrie 2022, penalitatea de întârziere pentru factura neachitată constituie 2376 lei (13 200 lei x 0,1 % =13,2 x 180 zile).

În drept își întemeiază cererea de chemare în judecată conform prevederilor art.art.512, 513, 514, 619, 946 din Codul civil și art.166 și 167,174,175 CPC.

Prin hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru din 30 noiembrie 2023, acțiunea a fost admisă parțial, cu încasarea de la ”*****” SRL IDNO 1015600003987 în beneficiul ”*****L IDNO 1002600026564 a datoriei conform contractului de vânzare cumpărare nr.09/12-19 NC/MG din 09 decembrie 2019 în mărime de 13 200 lei, penalității de întârziere în mărime de 2376 lei, taxei de stat în mărime de 468 lei, cheltuielilor de asistență juridică în mărime 1000 lei, în total suma de 17 044 lei, în rest acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, la data de 26 decembrie 2023, avocatul Buciuceanu Sergiu în interesele ”*****” SRL a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei *****, sediul Centru din 30 noiembrie 2023, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

În motivarea cererii de apel a indicat că nu este de acord cu hotărârea instanței de fond, dat fiind emisă cu aplicarea și interpretarea eronată a normelor de drept material, circumstanțele importante ale cauzei nu au fost constatate și elucidate pe deplin, concluziile primei instanțe expuse în hotărâre sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei, o consideră neîntemeiată, pasibilă de a fi casată.

Susține că la data de 13 iulie 2023 în mod benevol a achitat datoria de 13 200 lei, fapt ce se confirmă prin extrasul bancar nr.0000000099 din 13 iulie

2023, informației contabile de la SRL ”*****”, actului de verificare, iar cererea de chemare în judecată a fost depusă de către ”*****L la data de 28 iunie 2023, iar potrivit avizului de recepție DS 8010115917AS SRL ”*****” nu a recepționat corespondența.

Precizează că nu a recepționat nici somația de plată, nici încheierea instanței din 28 iulie 2023 prin care s-a dispus citarea repetată.

Afirmă că SRL ”*****” nu a cunoscut despre existența procesului judiciar, și a achitat în mod benevol suma de 13 200 lei, iar ”*****L nu și-a concretizat cerințele din acțiune.

Prin urmare, instanța de fond nu a studiat profund esența problemei, nu a elucidat pe deplin toate circumstanțele importante ale cauzei, ceea ce denotă privind netemeinicia soluției instanței de fond.

Prezenta cauză cade sub incidența prevederilor art.276^2- art.276^4 CPC, fapt care nu implică obligația instanței de citare a părților.

Studiind cererea de apel în cumul cu materialele, Colegiul civil consideră apelul declarat neîntemeiat care urmează a fi respins din următoarele raționamente.

În conformitate cu prevederile art.385 lit. a) CPC, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respinsă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

Conform prevederilor art.118 alin.(1) CPC, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanțele pe care le invocă drept temei al pretențiilor și obiecțiilor sale dacă legea nu dispune altfel.

Conform prevederilor art.117 alin.(1) CPC, probe în cauze civile sânt elementele de fapt, dobândite în modul prevăzut de lege, care servesc la constatarea circumstanțelor ce justifică pretențiile și obiecțiile părților, precum și altor circumstanțe importante pentru justa soluționare a cauzei.

Potrivit art.121 CPC, instanța judecătorească reține spre examinare și cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existența sau inexistența de circumstanțe importante pentru soluționarea justă a cazului. Nici un fel de probe nu au pentru instanța judecătorească o forță probantă prestabilită fără aprecierea lor. Fiecare probă se apreciază de instanță privitor la pertinența, admisibilitatea, veridicitatea ei, iar toate probele în ansamblu, privitor la legătura lor reciprocă și suficientă pentru soluționarea cauzei.

Articolul 130 alin.(1) CPC statuează că instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art.240 alin.(1) CPC, la deliberarea hotărârii, instanța

judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importantă pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Potrivit dispozițiilor art.373 alin.(1), (2), (5) CPC instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță. În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces. Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art.276^2 alin. (1) CPC, dacă valoarea cererii în cauzele de încasare a unei sume de bani nu depășește 10 salarii medii pe economie prognozate la data sesizării instanței, fără a se lua considerare dobânzile, penalitățile, cheltuielile de judecată și alte venituri accesorii, această cerere se examinează ca cerere cu valoare redusă.

Conform art.276^3 alin.(1)–(3)CPC, procedura cu privire la cererile cu valoare redusă este scrisă. Judecătorul poate dispune citarea participanților la proces dacă apreciază acest fapt ca fiind necesar sau dacă admite solicitarea uneia dintre părți de a examina cererea în ședință publică. Judecătorul poate să respingă o astfel de solicitare în cazul în care consideră reieșind din împrejurările cauzei precum că nu sunt necesare dezbateri publice. Respingerea se dispune printr-o încheiere motivată care poate fi cată odată cu fondul.

În termen de 30 de zile de la comunicarea cererii de chemare în judecată și a înscrisurilor anexate, inclusiv în cazul comunicării prin intermediul Programului integrat de gestionare a dosarelor, pârâtul prezintă instanței judecătorești și reclamantului o referință, precum și copii de pe înscrisurile necesare. Pârâtul poate depune o cerere reconvențională în condițiile art.172 și 173 doar dacă valoarea acțiunii reconvenționale nu depășește valoarea admisibilă și condițiile legale de exercitare a cererii inițiale cu valoare redusă.

Potrivit art.276^4 alin. (1), (2) CPC, instanța soluționează cauza și adoptă dispozitivul hotărârii într-un termen de cel mult 6 luni de la data depunerii cererii. Dacă, după ce i s-au comunicat cererea de chemare în judecată și înscrisurile anexate, pârâtul nu depune referință, soluționarea cererii se face în baza materialelor anexate la dosar.

Conform art.9 alin.(1) și (2) din Codul civil, drepturile și obligațiile

civile apar în temeiul legii, precum și în baza actelor persoanelor fizice și juridice care, deși nu sânt prevăzute de lege, dau naștere la drepturi și obligații civile, pornind de la principiile legislației civile.

(2) Drepturile și obligațiile civile apar:

a) din ***contracte*** și din alte acte juridice;

b) din acte emise de o autoritate publică, prevăzute de lege drept temei al apariției drepturilor și obligațiilor civile;

c) din hotărâre judecătorească în care sânt stabilite drepturi și obligații;

d) în urma creării și dobândirii de bunuri în temeiuri neinterzise de lege;

e) în urma elaborării obiectelor de proprietate intelectuală;

f) în urma cauzării de prejudicii unei alte persoane;

g) în urma îmbogățirii fără justă cauză;

h) în urma altor fapte ale persoanelor fizice și juridice și a unor evenimente de care legea leagă apariția unor efecte juridice în materie civilă.

În conformitate cu art.10 alin.(1) și (2) din Codul civil, persoanele fizice și juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să își exercite drepturile și să își execute obligațiile cu bună-credință, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică și cu bunele moravuri. Buna-credință se prezumă până la proba contrară.

Neexercitarea de către persoanele fizice și juridice a drepturilor civile ce le revin nu duce la stingerea acestora, cu excepția cazurilor prevăzute de lege.

Potrivit art.11 alin.(1)-(2) din Codul civil, buna-credință este un standard de conduită a unei părți, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a intereselor celeilalte părți la raportul juridic.

În special, este contrar bunei-credințe ca o parte să acționeze în contradicție cu declarațiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care l-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declarații sau acel comportament.

Conform art.16 alin.(1) din Codul civil, apărarea dreptului civil se face, în condițiile legii, prin:

a) recunoașterea dreptului;

b) restabilirea situației anterioare încălcării dreptului și suprimarea acțiunilor prin care se încalcă dreptul sau se creează pericolul încălcării lui;

c) constatarea sau, după caz, declararea nulității actului juridic;

d) declararea nulității actului emis de o autoritate publică;

e) impunerea la executarea obligației în natură;

f) autoapărare;

g) repararea prejudiciului patrimonial și, în cazurile prevăzute de lege, a celui nepatrimonial;

h) încasarea dobânzii de întârziere sau, după caz, a penalității;

i) rezoluțiunea sau modificarea contractului;

j) neaplicarea de către instanța de judecată a actului ce contravine legii emis de o autoritate publică;

k) alte căi prevăzute de lege.

În conformitate cu art.774 alin.(1) din Codul Civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Potrivit art.775 alin.(1) din Codul civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

În temeiul art.776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Potrivit art.1108 alin.(1) din Codul civil, prin contractul de vânzare-cumpărare, o parte (vânzător) se obligă să predea un bun în proprietate celeilalte părți (cumpărător), iar aceasta se obligă să preia bunul și să plătească prețul convenit."

Potrivit art.858 alin.(1)-(2) din Codul civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații.

Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună credință, la locul și în momentul stabilit.

Conform art.901 alin.(1) din Codul civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa:

a) ***să ceară executarea silită a obligației*;**

b) să suspende executarea obligației corelative;

c) să reducă obligația sa corelativă;

d) să recurgă la rezoluțiunea contractului;

e) ***să ceară plata de despăgubiri*** pentru prejudiciul suferit prin neexecutare;

f) să exercite orice alt mijloc juridic de apărare, prevăzut de lege sau contract, pentru realizarea dreptului său încălcat prin neexecutare.

În corespundere cu art.912 alin.(1) din Codul civil, creditorul are dreptul de a obține plata silită a sumelor de bani datorate ajunse la scadență.

Potrivit art.947 alin.(1)-(3) din Codul civil, ***clauza penală*** este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

(2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă.

(3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate, inclusiv sub forma unei dobânzi de întârziere.

În temeiul art.9 alin.(1) CPC instanței judecătorești îi revine un rol diriguitor în organizarea și desfășurarea procesului, ale cărui limite și al cărui conținut sânt stabilite de prezentul cod și de alte legi.

Din probatoriu administrat în speță Colegiul a constatat că la data de 09 decembrie 2019, între ”*****L și ”*****” SRL a fost încheiat contractul de vânzare cumpărare nr.09/12-19NC/MG, în temeiul căruia ”*****L și-a asumat obligația de a vinde, iar ”*****” SRL și-a asumat obligația de a achita pentru bunurile comandate (anvelope, jante și accesorii auto) în termen de 30 de zile calendaristice de la data livrării bunurilor (pct.3.2 din contract).

Potrivit facturii fiscale Seria nr. EAC 000949328 din 21 septembrie 2022, ”*****L a livrat marfă ”*****” SRL în sumă de 35 900 lei.

Conform actului de verificare a decontărilor reciproce din 26 mai 2023 pentru perioada 01 ianuarie 2022-26 mai 2023 ”*****” SRL a format o datorie în sumă de 13 200 lei (f.d.14).

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, reclamanta ”*****L, la data de 26 mai 2023, a expediat în adresa ”*****” SRL o somație (f.d.16) prin care a solicitat achitarea datoriei în mărime de 13 200 lei în termen de 5 zile din momentul recepționării somației.

Nefiind stinsă datoria în termenul indicat în somație, la data de 27 iunie 2023, ”*****L s-a adresat cu cerere de chemare în judecată către ”*****” SRL prin care a solicitat încasarea datoriei în sumă de 13 200 lei, penalității de întârziere în mărime de 2376 lei, taxei de stat 468 lei, cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 4000 lei.

Fiind investită cu judecarea cauzei în fond, prima instanță a ajuns la concluzia admiterii parțiale a cererii de chemare în judecată.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței, la data de 26 decembrie 2023 ”*****” SRL a declarat apel împotriva hotărârii instanței de fond, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de respingere a acțiunii.

Totodată, Colegiul constată că la data de 13 iulie 2023, după intentarea acțiunii SRL ”*****” în mod benevol a achitat datoria în sumă de 13 200 lei, fapt ce se confirmă prin extrasul bancar nr.0000000099 din 13 iulie 2023, bonul de plată nr.61 din 13 iulie 2023, informația contabilă de la SRL ”*****”.

Raportând dispozițiile normelor suscitate la circumstanțele cauzei, evaluând soluția primei instanțe prin prisma raționalismului pretențiilor înaintate în raport cu circumstanțele de fapt și de drept invocate, Colegiul consideră concluzia instanței de fond una întemeiată.

Verificând legalitatea hotărârii contestate în raport cu prevederile aplicabile la caz și criticile aduse în cererea de apel, Colegiul constată că soluția a fost dată de către instanța de fond cu elucidarea pe deplin a circumstanțele cauzei, cu lămurirea completă și certă a situației de fapt sub toate aspectele invocate, motiv pentru care Colegiul menține hotărârea instanței de fond ca fiind legală și întemeiată.

În argumentarea acestei soluții, Colegiul ține să remarce că obiect al cererii de apel în sensul formulat de SRL ”*****” îl reprezintă cu titlu principal dezacordul cu referire la soluția instanței de fond privind încasarea datoriei în sumă de 13 200 lei și cu titlu subsidiar și în partea încasării penalității de întârziere în sumă de 2376 lei pentru perioada 01 noiembrie 2022 – 25 decembrie 2022, cheltuielilor de judecată, în condițiile în care apelanta SRL ”*****” a achitat benevol această datorie, la data de 13 iulie 2023, ne cunoscând despre formularea de către ”*****L a unei acțiuni în judecată în acest sens.

Astfel, inițial problema supusă controlului judecătoresc în faza de apel constă în verificarea corectitudinii încasării de către instanța de fond a datoriei pentru livrările de mărfuri efectuate în sumă de 13 200 lei, stinsă de apelantă abia la data de 13 iulie 2023, deși urma a fi achitată la data de 01 noiembrie 2022.

În acest sens, Colegiul reține că în conformitate cu pct.2.1 din contractul de vânzare cumpărare nr.09/12-19NC/MG din 09 decembrie 2019, livrarea bunurilor se efectuează la depozitul vânzătorului.

Conform pct.2.2 din același contract, data livrării bunurilor se consideră data indicată în facturile fiscale/de expediție.

Potrivit pct.3.2 din contractul nominalizat, achitarea bunurilor se efectuează de către cumpărător (SRL ”*****”) în termen de 30 zile calendaristice de la data livrării bunurilor.

Potrivit prevederilor art.774 alin. (1) din Codul Civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

În conformitate cu art.775 alin.(1) din Codul civil, debitorul și creditorul trebuie să se comporte cu bună-credință la momentul nașterii, pe durata existenței, la momentul executării și stingerii obligației.

În temeiul art.776 din Codul civil, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) și din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art.875 alin.(1) din Codul Civil, în cazul în care debitorul datorează creditorului mai multe obligații de aceeași natură, iar prestația

executată nu este suficientă pentru stingerea tuturor obligațiilor, sub rezerva dispozițiilor alin.(6), se stinge obligația pe care o indică debitorul în momentul executării.

Potrivit art.901 alin.(1) lit. a) din Codul Civil, atunci când, fără justificare, debitorul nu își execută obligația, creditorul poate, în condițiile legii și, după caz, ale contractului, la alegerea sa: a) să ceară executarea silită a obligației.

Actele cauzei denotă că intimata ”*****L în temeiul contractului de vânzare cumpărare nr.09/12-19NC/MG din 09 decembrie 2019 a efectuat în folosul apelantei debitor ”*****” SRL o livrare de marfă în sumă de 35 900 lei, fapt ce se confirmă prin factura fiscală Seria nr. EAC 000949328 din 21 septembrie 2022.

Totuși, deși conform pct.3.2 din contract, achitarea bunurilor se efectuează de către cumpărător în termen de 30 zile calendaristice de la data livrării bunurilor, achitarea deplină (100 %) pentru marfa livrată urmând a fi efectuată la caz până la data de 01 noiembrie 2022, apelanta pârâtă ”*****” SRL nu și-a onorat integral obligațiunile contractuale, acumulând la momentul depunerii acțiunii o datorie în sumă totală de 13 200 lei, fapt ce se confirmă prin actul de verificare a decontărilor reciproce dintre ”*****L și ”*****” SRL din 26 mai 2023 pentru perioada 01 ianuarie 2022-26 mai 2023 (f.d.14).

Astfel, în situația în care debitorul ”*****” SRL nu și-a onorat până la momentul depunerii acțiunii (28 iunie 2023) obligațiile asumate prin contractul de vânzare cumpărare nr.09/12-19NC/MG din 09 decembrie 2019, achitând-o abia la 13 iulie 2023 după primirea acțiunii pe rol, pe de altă parte la materialele cauzei în instanța de fond nu s-a regăsit dovada achitării benevole de către debitor a datoriei de 13 200 lei, aceasta fiind prezentată doar în instanța de apel, este justificată legal soluția instanței privind încasarea din contul debitorului a datoriei.

Iar, ca efect al stingerii datoriei, ”*****” SRL are la îndemână, anterior declanșării executării silite împotriva sa să invoce stingerea benevolă a datoriei de 13 200 lei, iar efectul produs va fi acela că ”*****” SRL nu va mai avea obligația de achitare repetată a datoriei de 13 200 lei.

Totuși, dat fiind că apelanta în perioada 01 noiembrie 2022-25 decembrie 2022 s-a aflat în întârziere de plată în pofida notificării acesteia, ”*****” SRL nu este degrevată de achitarea penalității de întârziere în sumă de 2376 lei (180 zile).

Conform pct.8.1 din contract, este prevăzută sancțiunea penalității de 1 % pentru fiecare zi de întârziere, în caz de achitare cu întârziere a plății pentru marfa livrată.

Potrivit calculului penalității anexat la materialele cauzei, pentru perioada 01 noiembrie 2022-25 decembrie 2022 penalitatea constituie 2376 lei (f.d.15).

Conform art.934 alin.(1) din Codul civil, creditorul are dreptul la despăgubiri pentru întregul prejudiciu cauzat prin neexecutarea obligației, cu excepția cazului în care debitorul demonstrează că neexecutarea este justificată.

Potrivit art.947 alin.(1)-(3) din Codul civil, clauza penală este o prevedere contractuală prin care părțile evaluează anticipat prejudiciul, stipulând că debitorul, în cazul neexecutării obligației, urmează să remită creditorului o sumă de bani sau un alt bun (penalitate).

(2) Prin clauză penală se poate garanta numai o creanță valabilă.

(3) Penalitatea poate fi stipulată în mărime fixă sau sub forma unei cote din valoarea obligației garantate prin clauza penală sau a părții neexecutate, inclusiv sub forma unei dobânzi de întârziere.

În sensul normelor legale sus-citate este de înțeles că clauza penală constituie o evaluare convențională și prealabilă a eventualelor prejudicii pe care debitorul va fi obligat să le plătească în cazul neexecutării prestației la care s-a îndatorat.

Prin urmare, părțile, stipulând o penalitate pentru eventuala neexecutare a obligațiilor contractuale și semnând această înțelegere, au dat o evaluare consecințelor neexecutării acestor obligații, luând în calcul circumstanțele concrete și specificul raporturilor contractuale, capacitatea de plată, mărimea despăgubirii și alte circumstanțe relevante.

Colegiul civil reține că aplicarea clauzei penale presupune doar neexecutarea unei obligații principale din partea debitorului, iar existența cât și întinderea prejudiciului nu necesită a fi dovedite, creditorul urmând să dovedească numai existența obligației contractuale și faptul că aceasta nu a fost executată.

Astfel, dat fiind că apelanta s-a aflat în întârziere de plată, Colegiul apreciază ca fiind întemeiate argumentele intimatei reclamante precum că la caz este plătibilă penalitatea contractuală, în condițiile în care în speță se întrunesc temeiurile legale pentru adjudecarea în beneficiul intimatei a penalității de întârziere, iar debitorul urmează să achite la caz o penalitate de întârziere pentru perioada 01 noiembrie 2022-25 decembrie 2022 în sumă de 2376 lei.

Prin urmare, intimata este îndreptățită în circumstanțele prezentei spețe de a cere aplicarea dispozițiilor art.947 din Codul civil, motiv pentru care Colegiul consideră că instanța de fond a justificat corect aplicabilitatea în

speță a dispozițiilor art.947 din Codul civil, situație ce determină necesitatea admiterii acestei pretenții.

În conformitate cu prevederile art.82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a pricinii.

Conform prevederilor art.94 alin.(1), (3) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată.

Potrivit art.97 alin.(3) CPC, dacă reclamantul a intentat acțiunea fără a înainta în prealabil pretenții pârâtului, iar pârâtul a recunoscut în judecată imediat pretențiile, cheltuielile de judecată se suportă de către reclamant.

Subsecvent, dat fiind că reclamanta anterior intentării acțiunii a înaintat în prealabil pretenții pârâtei apelante ”*****” SRL, cererea de chemare în judecată a fost depusă de ”*****L la data de 28 iunie 2023, iar datoria a fost stinsă de ”*****” SRL după intentarea acțiunii, la data de 13 iulie 2023, ”*****L este în drept să pretindă de la apelanta pârâtă ”*****” SRL compensarea cheltuielilor de judecată sub forma taxei de stat în sumă de 468 lei, suportate în instanța de fond.

În conformitate cu art.96 alin.(1) CPC instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile.

Prevederile alin.(1^1) cheltuielile menționate la alin.(1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Astfel, potrivit dispozițiilor normelor legale citate supra, Colegiul conchide că, pentru ca instanța să oblige partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de judecată, urmează ca acestea să fie probate.

Conform art.60 alin.(1) și alin.(2) al Legii cu privire la avocatură nr.1260 din 19.07.2002, avocatul acordă asistență juridică clientului în baza contractului de asistență juridică, încheiat în formă scrisă. Împuternicirile avocatului și ale avocatului stagiar se confirmă prin mandat. Formularul mandatului este un document de strictă evidență. Conținutul, forma și modul de utilizare a mandatului se aprobă de către Guvern.

Potrivit pct.16 al Recomandării privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin decizia nr.2 din 30 martie 2012 a Consiliului Uniunii Avocaților, pentru probarea cheltuielilor suportate și prin prisma practicii CEDO, se evidențiază necesitatea prezentării de către partea, care pretinde compensarea cheltuielilor, a dovezii achitării onorariilor avocaților, lista

detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și orarul timpului aferent acestora.

Mai mult decât atât, pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii CtEDO, se evidențiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente:

a) dovada achitării onorariilor avocaților, copii de pe dispozițiile de plată prin virament sau bonurile de plată;

b) copia de pe facturile de strictă evidentă, emisă pentru clienți-persoane juridice și în alte cazuri stabilite de legislație;

c) listă detaliată a actelor/acțiunilor efectuate de avocat și a timpului aferent acestora (cu tariful și orarul).

Potrivit recomandărilor privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică aprobate prin decizia nr.2 a Consiliului Uniunii Avocaților din 30.03.2012, în continuare recomandări, la determinarea cuantumului compensației acordate, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va mai ține cont și de complexitatea cauzei, noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță.

În contextul normelor legale sus enunțate, având în vedere complexitatea speței deduse judecății, reieșind din dovezile prezentate de către avocatul reclamantei în cumul cu materialele cauzei, Colegiul conchide ca fiind necesară compensarea cheltuielilor de asistență juridică în mărime de 1 000 de lei ca fiind o sumă reală, necesară și rezonabilă ca mărime, în condițiile în care reclamanta intimată a făcut dovada suportării acestora (factura fiscală nr.EAH000285763).

Totodată, Colegiul ține să remarce că apelanta utilizând calea de atac nu a prezentat în instanța de apel probe de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărârea contestată.

Mai mult, CEDO reține că deși articolul 6 § 1 obligă instanțele să își motiveze hotărârile, acesta nu poate fi interpretat ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk împotriva Țărilor de Jos, 19 aprilie 1994, pct. 61,). Instanțele trebuie să răspundă la argumentele esențiale ale părților, dar măsura în care se aplică această obligație poate varia în funcție de natura hotărârii și, prin urmare, trebuie apreciată în baza circumstanțelor cauzei (Hiro Balani împotriva Spaniei, 9 decembrie 1994, pct. 27).

Față de cele ce preced, având în vedere că hotărârea primei instanțe este legală și întemeiată, iar argumentele invocate de către apelantă sunt nefondate și combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat și a menține hotărârea primei instanțe.

În conformitate cu prevederile art.276[4], art.385 lit. a), art.389-390 CPC, Colegiul Civil, Comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel *****,

d e c i d e:

Se respinge apelul declarat de avocatul Buciuceanu Sergiu în interesele ”*****” SRL.

Se menține hotărârea Judecătoriei *****, sediul Centru din 30 noiembrie 2023, adoptată în cauza civilă intentată la cererea de chemare în judecată depusă de ”*****L către ”*****” SRL privind încasarea datoriei, cheltuielilor de judecată.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă la data pronunțării.

Președintele completului Ruxanda Pulbere

Judecătorii Dorin Dulghieru

Malîi Ala